

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดต่อสื่อสารได้พัฒนาไปอย่างไม่หยุดนิ่งทำให้โลกของยุคข้อมูลข่าวสารสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็วโดยไม่จำกัดระยะทาง และประเทศต่าง ๆ ในโลกต้องติดต่อพึ่งพาอาศัยกัน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่ใช้กันแพร่หลายในปัจจุบันประเทศต่าง ๆ ให้ความสำคัญ

จากการใช้หลักสูตรการศึกษาของไทยมานานกว่า 10 ปี กระทรวงศึกษาธิการ โดยกรมวิชาการ ได้ติดตามผลและดำเนินการวิจัยเพื่อการพัฒนาหลักสูตรตลอดมา ผลการศึกษา พบว่า หลักสูตรดังกล่าวมีข้อจำกัดอยู่หลายประการ ทำให้ไม่สามารถส่งเสริมให้สังคมไทยก้าวไปสู่สังคมความรู้ได้ทันการณ์ ซึ่งเรื่องหนึ่งที่สำคัญก็คือ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ยังไม่สามารถที่จะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารและการค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ที่มีอยู่หลากหลายในยุคสารสนเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545, หน้า 1)

กระทรวงศึกษาธิการจึงได้เห็นความจำเป็นและความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงได้มีการนำเอาวิชาภาษาไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนของประเทศ ในฐานะภาษาต่างประเทศ (foreign language) โดยกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้น ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษา และระบุให้เป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545, หน้า 5)

การที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ทักษะทางภาษา ทั้งทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน และการที่จะเรียนรู้ได้ทั้ง 4 ทักษะ ผู้เรียนจำเป็นต้อง

เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอันเป็นพื้นฐานเสียก่อน เพราะเมื่อได้เรียนรู้คำศัพท์แล้ว จึงจะสามารถนำไปใช้ในการฟัง พูด อ่านและเขียนได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว ดังที่ ดวงเดือน แสงชัย (2533, หน้า 8) กล่าวว่า การที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้คึ้นนั้น นอกจากจะรู้หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอันเป็นเสมือนรากฐานแล้ว การรู้คำศัพท์ยังเป็นสิ่งจำเป็น และยังรู้คำศัพท์มาก จำได้แม่นยำ และสามารถนำมาใช้ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่วย่อมช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ผลดียิ่งขึ้น ดังนั้นคำศัพท์จึงมีความสำคัญต่อการเรียนภาษา แต่สภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน พบว่า นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย เพราะไม่เข้าใจเนื้อความที่อ่าน เนื่องจากไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ ซึ่งปัญหาของครูผู้สอนมักพบเสมอคือปัญหาทางด้านการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน เพราะส่วนใหญ่จะเน้นการท่องจำ ไม่เน้นความเข้าใจ ทำให้เด็กไทยขาดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในรูปแบบที่มีประสิทธิภาพ ดังที่ สมุทร เชนเชาวิช (2542, หน้า 15) แสดงความคิดเห็นสรุปได้ว่า การที่ไม่ทราบความหมายของคำในข้อความที่กำลังอ่านก็จะไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน นอกจากนี้ สรวงสุดา สมสกุล (2534, หน้า 1) ยังได้กล่าวว่า “การอ่านเนื้อเรื่องหรือบทความภาษาอังกฤษมักจะพบคำศัพท์ที่ยากและยาว ทำให้อ่านไม่เข้าใจเพราะแปลไม่ออก จนบางครั้งเกิดความท้อแท้”

และจากการที่ได้สัมภาษณ์ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนเทศบาล 2 ชำนาญอนุเคราะห์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยที่ระดับ 2 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ

จากการศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนระดับประถมศึกษา พบว่าคำศัพท์ก็เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ปัญหาที่ครูผู้สอนมักพบเสมอคือปัญหาทางด้านการเรียนคำศัพท์ของนักเรียน เนื่องมาจากประเทศไทยเป็นประเทศที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในเรื่องคำศัพท์ ส่วนใหญ่จะเน้นการท่องจำ ไม่เน้นความเข้าใจ (นันทนา คำภักดิ์, 2540, หน้า 1-2) นอกจากนี้ สมุทร เชนเชาวิช (2542, หน้า 19) กล่าวว่า “ปัญหาอันเนื่องมาจากคำศัพท์เป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของ

นักการศึกษาไทย เวลาอ่านภาษาอังกฤษ อ่านแล้วไม่เข้าใจเรื่อง โดยภาพรวม ทั้งนี้เนื่องจากไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในข้อความนั้น ๆ” และสุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2535, หน้า 87-89) ได้ศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530 พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษา มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ หรือแม้แต่ในระดับวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้มีความรู้คำศัพท์ระดับอ่อนถึงปานกลาง

จากความสำคัญและปัญหาของการเรียนการสอนคำศัพท์ที่กล่าวมาข้างต้น จึงควรจัดหาและเลือกสื่อการสอน เพื่อจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องคำนึงถึง ความเหมาะสมของสื่อ ความเหมาะสมของเนื้อหา และที่สำคัญคือ ความแตกต่างระหว่างบุคคล ดังกล่าวของ กิดานันท์ มลิทอง (2536, หน้า 163) บุคคลแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกันทั้งในด้านร่างกาย ความคิดและสติปัญญา อันเป็นผลทำให้ความสามารถต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลแตกต่างกันไปด้วย ในการเรียนการสอนก็เช่นเดียวกัน ผู้เรียนแต่ละคนย่อมมีความสามารถในการเรียนรู้ไม่เท่ากัน ดังนั้น การที่จัดให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามสติปัญญา และความสามารถของตน ย่อมเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนนั้นได้เรียนตามความถนัด โดยไม่ต้องมีความกังวลใจ

สื่อการสอนในรูปแบบใหม่ ๆ ที่สอดคล้องต่อพระราชบัญญัติการศึกษา 2542 ที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และที่จะสามารถสนองความต้องการของนักเรียนได้ โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันนี้มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีไปเป็นอย่างมากแล้ว โดยสื่อที่ทันสมัยเหล่านี้ควรจะมีความสามารถช่วยแก้ไขปัญหาในเรื่องนี้ได้ ปัจจุบันได้มีการนำเอาคอมพิวเตอร์เข้ามามีใช้ในการเรียนการสอนอย่างแพร่หลาย คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (Computer-Assisted Instruction--CAI) จึงเป็นสื่อการสอนที่น่าสนใจและสมควรจะได้รับการพิจารณาเป็นอย่างยิ่ง เพราะคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และกระตุ้นความต้องการของผู้เรียนต่อการเรียนรู้ คอมพิวเตอร์ช่วยสอนยังเป็นตัวอย่างที่ดีของสื่อการศึกษาในลักษณะตัวต่อตัว ผู้เรียนสามารถเรียนได้ตามเวลาและโอกาสที่เหมาะสมได้ตามต้องการ ซึ่งผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์หรือการโต้ตอบ พร้อมทั้งการได้รับผลป้อนกลับ (feedback) และยังเป็นสื่อที่สามารถสนองความแตกต่างระหว่างผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ทั้งยังสามารถประเมินผลได้ตลอดเวลา (ถนอมพร

เลาหจรัสแสง 2541, หน้า 7) ดังคำกล่าวของ กิดานันท์ มลิทอง (2540, หน้า 174) การใช้คอมพิวเตอร์โดยเฉพาะอย่างยิ่งไมโครคอมพิวเตอร์ในการศึกษารายบุคคล กำลังเป็นที่นิยมน้อยอย่างแพร่หลายในวงการศึกษานี้ เครื่องคอมพิวเตอร์ มีหน่วยความจำสามารถแสดงข้อมูลทั้งตัวเลข และตัวอักษร รูปภาพ และเสียง ตลอดจนให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนอย่างรวดเร็ว ผู้เรียนสามารถเรียนได้ตามความสามารถของตน

ด้านสมรรถนะของเครื่องคอมพิวเตอร์ในปัจจุบันมีความสามารถในการบรรจุข้อมูลในลักษณะมัลติมีเดีย คือ เป็นสื่อประสมในการเสนอสารสนเทศเนื้อหาบทเรียนด้วยภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ตัวอักษรและเสียงในลักษณะสื่อหลายมิติ โดยที่ผู้ใช้มีการโต้ตอบกับสื่อโดยตรง (กิดานันท์ มลิทอง, 2540, หน้า 257) จะเห็นได้ว่าสื่อต่าง ๆ เหล่านี้มีประโยชน์ต่อการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับนักเรียนได้เกิดประสบการณ์ในการใช้ภาษาสามารถนำไปใช้ในเหตุการณ์และชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง แต่สื่อชนิดหนึ่งที่สามารถบรรจุลงในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนได้หลายรูปแบบ และที่สำคัญเป็นสื่อที่นิยมอย่างแพร่หลายที่สุดในการสอนภาษาอังกฤษ คือ แผ่นภาพ หรือ รูปภาพ (กุสุมา ล่าม้าย, 2538, หน้า 170)

ภาพเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย ซึ่งนักการศึกษาหลายคนได้กล่าวเกี่ยวกับรูปภาพไว้ดังนี้ ภาพเป็นทัศนวัสดุอย่างหนึ่งช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ภาพที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ได้แก่ ภาพวาด ภาพถ่าย ภาพเขียนต่าง ๆ เป็นสิ่งที่หามาได้ง่ายและมีราคาถูก และมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอน คือ ภาพจำลองเอาความเป็นจริงมาให้เราศึกษารายละเอียดได้ จะใช้เวลาในการศึกษาอยู่นานเท่าใดก็ได้ ภาพอาจได้รับการดัดแปลงบางอย่างเพื่อให้ตรงกับจุดประสงค์ของการเรียน ภาพนำเอาสิ่งที่นักเรียนไม่เคยพบหรือสิ่งที่อยู่ห่างไกลเข้ามาสู่ห้องเรียนได้ ภาพช่วยให้เข้าใจสิ่งที่อ่านสมบูรณ์ขึ้น เป็นแหล่งสำหรับค้นหาความรู้ ภาพเน้นจุดรวมความสนใจของนักเรียนให้นักเรียนสนใจแล้วเข้าใจบทเรียนตรงกัน ช่วยแก้ไขความเข้าใจที่ผิดมาแต่เดิมให้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน และส่งเสริมการอภิปรายร่วมกัน ภาพสามารถเร้าอารมณ์หรือเปลี่ยนทัศนคติของนักเรียนได้ อีกทั้งยังช่วยสรุปบทเรียนเมื่อเรียนจบได้เป็นอย่างดี (โสภภาพรรณ นามวงศ์ และเกื้อกูล คุปรัตน์, 2520, หน้า 247-252)

ภาพเป็นสื่อที่ช่วยให้นักเรียนเกิดจินตนาการและสามารถจดจำสื่อต่าง ๆ ได้ ภาพการ์ตูนก็เช่นเดียวกัน วีระ ไทยพานิช (2528, หน้า 77) กล่าวถึงข้อดีของการ์ตูนที่มีต่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้ การ์ตูนสามารถดึงดูดความสนใจ รวบรวมและสนใจ ช่วยให้เข้าใจสารเร็วกว่าการอ่านเกี่ยวกับหัวข้อของบทความ เรื่องอารมณ์และสามารถมีผลต่อเจตคติและพฤติกรรม ใช้ทดสอบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน โดยการให้เด็กวาดการ์ตูน และเป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนเข้าใจมโนทัศน์ จินตนา ใบกาชุย (2534, หน้า 77) ได้กล่าวถึง คุณค่าของหนังสือการ์ตูนว่าสามารถนำมาใช้ในการเป็นสื่อที่ให้ความรู้ โดยใช้ประกอบการเรียนการสอนหรือทำเป็นหนังสือเรียนจะทำให้เด็กผู้เรียนได้ทั้งความรู้และความเพลิดเพลินจนอ่านไปพร้อมกัน เพราะมีภาพประกอบคำบรรยายทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายและในขณะที่อ่านยังเพลิดเพลินไปกับภาพด้วย อีกทั้ง รัตนา บรรณาธรรม (2539, หน้า 31-32) ได้ศึกษาพบว่า ประโยชน์ของการ์ตูนในด้านการศึกษาไว้ดังนี้ ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจเรื่องมากขึ้นและจดจำได้นาน เกิดอารมณ์ขันสนุกสนานเพลิดเพลิน ฝึกทักษะในการอ่านและเพิ่มความสนใจในการอ่าน ฝึกให้ผู้เรียนหรือผู้อ่านได้ใช้สมอง ใช้ความคิดเพราะการคิดจะทำให้เข้าใจ ความหมายของการ์ตูนมากขึ้นและใช้เป็นสื่อการสอนรายบุคคลได้ดี

ดั่งที่งานวิจัยของ อรพรรณ ศรีลิขิตานนท์ (2541) ได้ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้แบบฝึกประกอบภาพการ์ตูนกับแบบฝึกไม่มีภาพการ์ตูนประกอบ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกประกอบภาพการ์ตูน สูงกว่ากลุ่มที่สอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ไม่มีภาพการ์ตูนประกอบ

จากแนวคิดและงานวิจัยดังกล่าวทำให้ทราบถึงคุณค่าและประโยชน์ของการนำภาพมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอน แต่เนื่องจาก การที่นำมาประกอบการสอนนั้นมีหลายประเภท ถ้าจำแนกประเภทของภาพอย่างกว้าง ๆ ตามลักษณะของภาพก็จะแบ่งได้เป็นภาพเขียนและภาพถ่าย หรือถ้าจำแนกตามลักษณะการใช้ก็แบ่งได้เป็น 4 ชนิด คือ ภาพที่ใช้ประกอบเรื่อง ภาพที่สัมพันธ์กับเรื่อง ภาพชุดเสนอเรื่องราวต่อเนื่องกัน และภาพชุดเสนอเรื่องราวผสมกับเนื้อเรื่อง ดังนั้นในการนำภาพมาประกอบการสอนแต่ละครั้งผู้สอนควรเลือกภาพให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เช่นถ้าเป็นเด็กในวัย

ประถมศึกษาผู้สอนอาจต้องเลือกใช้ภาพการ์ตูน เนื่องจากเด็กวัยนี้มักจะชอบภาพการ์ตูน

ในบางครั้งการที่เราจะใช้ภาพเพื่อต้องการให้เด็กได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับ
สิ่งนั้น ๆ ได้ถูกต้อง สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง เช่น สถานที่ คน สัตว์ ที่อยู่ไกล
ตัวเด็กมาก ๆ เด็กไม่เคยพบเห็นภาพเหล่านี้ การใช้ภาพถ่าย หรือภาพของจริง ย่อมให้
ประสบการณ์ที่เสมือนจริง

แต่อย่างไรก็ตามในการนำภาพแบบต่าง ๆ มาใช้เพื่อประกอบการเรียนการสอน
ต้องคำนึงถึงเป้าหมายในการเรียน เพราะการที่ครูจะเลือกภาพมาประกอบการสอน
บางครั้งจะยึดเอาวัยหรือความพึงพอใจของเด็กอย่างเดียวไม่ได้เพราะต้องคำนึงถึงผล
ที่จะได้รับด้วย เนื่องจากภาพแต่ละชนิดมีข้อเด่นในตัวเองที่แตกต่างกันออกไป ดังเช่น
ภาพการ์ตูนอาจจะทำให้เด็กรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน ในการเรียนรู้ แต่ภาพเหมือน
จริงจะช่วยให้เด็กได้สัมผัสกับสถานการณ์หรือความรู้สึกที่เป็นจริงหรือใกล้เคียงของจริง
มากกว่า

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจสร้างคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพถ่ายและภาพการ์ตูน
ในการเรียนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาผลการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน
ที่ใช้ภาพถ่ายและภาพการ์ตูน ต่อการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องคำศัพท์ วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาพถ่ายและภาพการ์ตูน ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำศัพท์ วิชาภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาพถ่ายและภาพการ์ตูน

สมมติฐานของการวิจัย

1. คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องคำศัพท์ วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาพถ่ายและภาพการ์ตูนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพถ่ายและภาพการ์ตูน มีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 2 ชำนาญอนุเคราะห์ อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียน 127 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 2 ชำนาญอนุเคราะห์ อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โดยสุ่มมา 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 40 คน แล้วสุ่มเข้าเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 เรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพถ่าย และกลุ่มทดลองที่ 2 เรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพการ์ตูน กลุ่มละ 20 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ การสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน 2 แบบ คือ

3.1.1 คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพถ่าย

3.1.2 คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพการ์ตูน

3.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ คือ คำศัพท์ที่เป็นเฉพาะคำนามที่เกี่ยวกับ ใบหน้า เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย พาหนะ และผลไม้ ในวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีอยู่ 2 แบบ คือ คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพถ่าย และ คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพการ์ตูน เป็น บทเรียนประเภทศึกษาเนื้อหาใหม่ (tutorial) เพื่อช่วยเสริมสร้างความเข้าใจคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ลักษณะบทเรียนจะประกอบด้วยเนื้อหาและภาพ มีการเสนอเนื้อหาแบบ เชิงเส้น (linear type)

2. ภาพถ่าย หมายถึง ภาพที่ได้จากกล้องถ่ายภาพ ซึ่งนำมาจากอินเทอร์เน็ต เพื่อนำมาประกอบการเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ในเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นคำนาม

3. ภาพการ์ตูน หมายถึง ภาพที่วาดขึ้น สร้างขึ้นจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ที่มีลักษณะเสมือนจริง ซึ่งนำมาจากอินเทอร์เน็ตเพื่อนำมาประกอบการเรียนด้วย คอมพิวเตอร์ในเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นคำนาม

4. ผลการใช้ หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วัดได้โดยการใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น

5. คำศัพท์ หมายถึง คำศัพท์ที่เป็นเฉพาะคำนามที่เกี่ยวกับ ใบหน้า เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย พาหนะ และผลไม้ ในวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่องคำศัพท์ วิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้ภาพถ่ายและภาพการ์ตูน ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อใช้ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. ได้ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพถ่าย และคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพการ์ตูน เพื่อนำไปจัดการเรียนการสอนต่อไป
3. ได้แนวทางในการพัฒนาสื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้ภาพถ่าย และคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ภาพการ์ตูน